

POSTANOWIENIE

20 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 20 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Ł.G. i M.M.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o ustalenie i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z 30 września 2024 r., I ACa 196/23,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanego na rzecz powodów koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu postanowienia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 listopada 2022 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie ustalił, że bliżej opisana umowa kredytu hipotecznego z 30 lipca 2009 roku zawarta przez stronę pozwaną Bank S.A. z siedzibą w W. z powodami Ł.G. i M.M. jest nieważna i zasądził od pozwanego na rzecz powodów łącznie kwotę 130.255,34 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 19 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty. Po

rozpoznaniu apelacji pozwanego, Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z 30 września 2024 r. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powodów łącznie kwotę 130.255,34 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 8 lutego 2022 r. do dnia zapłaty oraz oddalił powództwo i apelację pozwanego w pozostałym zakresie.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ wyrok Sądu drugiej instancji w sposób istotny i niebudzący wątpliwości narusza art. 378 § 1 z uwagi na brak rozpoznania istoty sprawy poprzez nierozpoznanie przez ten Sąd zgłoszonego przez Bank w postępowaniu apelacyjnym zarzutu wygaśnięcia roszczenia dochodzonego pozwem wobec złożonego przez powodów oświadczenia o potrąceniu. Według skarżącego, w konsekwencji orzeczenie to wyraz stanowi także jawny przejaw obrazy prawa materialnego dotyczącego instytucji potrącenia (art.

405 k.c. w zw. z art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 498 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 499 zd. 2 k.c.).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przyczynie objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na skarżącego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy. Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Skarżący nie spełnił powyższych wymagań. Skonfrontowanie przedstawionej we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania argumentacji z motywami zaskarżonego orzeczenia nie potwierdza tezy skarżącego o ewidentnej wadliwości zaskarżonego wyroku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że przepis art. 378 § 1 k.p.c. implikuje konieczność wzięcia pod uwagę przez sąd rozpoznający apelację podniesionych w niej zarzutów i złożonych wniosków, czemu sąd powinien dać wyraz w uzasadnieniu orzeczenia. Nie jest natomiast niezbędne, aby sąd drugiej instancji odniósł się w uzasadnieniu do każdego twierdzenia faktycznego i argumentu prawnego podniesionego przez stronę (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2015 r., II PK 235/14, z dnia 5 listopada 2015 r., V CSK 13/15 i z dnia 13 października 2017 r., I CSK 46/17). Tymczasem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że – wbrew twierdzeniom skarżącego – Sąd Apelacyjny wziął pod uwagę i odniósł się do skutków złożonego przez powodów poza niniejszym postępowaniem oświadczenia o potrąceniu wzajemnych wierzytelności stron. W odpowiedzi na apelację odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu zatrzymania powodowie wskazali, że oświadczeniem z dnia 15 lutego 2023 r. dokonali potrącenia wzajemnych wierzytelności (tj. po stronie banku - 167 496,18 zł (wartość wypłaconego kapitału), zaś po stronie powodów 325 814,18 zł z

odsetkami ustawowymi za opóźnienie (wartość dokonanych wpłat do dnia 15 lutego 2023 r.). Zgodnie z treścią oświadczenia, skutek potrącenia po stronie Banku do zapłaty pozostaje różnica w wysokości 158 318,00 zł (w tym kwota 130 255,34 zł zasądzona wyrokiem Sądu Okręgowego z 15 listopada 2022 r. oraz dalsze uiszczone do 15 lutego 2023 r. raty, nieobjęte pozwem) wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Sąd Apelacyjny uznał zatem powyższe oświadczenie pozostawało przy tym bez wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy w zakresie dochodzonej przez powodów kwoty tytułem uiszczonych rat, skoro umorzeniu w związku z potrąceniem uległy kwoty nieobjęte niniejszym postępowaniem. W świetle treści oświadczenia o potrąceniu (k. 464) brak także podstaw do przyjęcia, że dokonana przez Sąd Apelacyjny ocena jego skutków w tym postępowaniu została dokonana z rażącym naruszeniem wskazanych we wniosku przepisów prawa materialnego.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1935 z późn. zm.).

Agnieszka Piotrowska

(A.D.)

[SOP]